

1 МЕНЕ ЗМИВАЄ ВОДОЮ

Слухай, насправді я не хотів навчатися у старшій школі. Мав надію, що тато напише записку на кшталт:

Шановний Хто Завгодно!

*Прошу вас звільнити Персі Джексона від уроків
назавжди й видати йому атестат.*

Дякую

Посейдон

Я думав, що заслуговую на таку приємність після того, як із дванадцяти років протиборствовав усіляким богам і чудовиськам. Я врятував світ... разів зо три? Чи чотири? Байдуже. Я вже збився з ліку. А втім, нащо тобі ці подробиці? Я вже й сам їх не пам'ятаю.

Можливо, ти думаєш: «Овва! Ти — син грецького бога! Це ж так круто!».

Сказати відверто? Здебільшого бути напівбогом — це ще та напасть. Ті, хто каже протилежне, просто хочуть завербувати тебе для пошуків.

Тож ось він я, шпортаюся коридором у свій перший ранок у новій старшій школі — знову — після того, як пропустив цілий рік навчання через магичну амнезію (навіть не питай). Підручники вислизують із рук, і я гадки не маю, де проводять урок англійської. Перші два — математика й біологія — уже добряче розплавляють мій мозок. Не впевнений, що дотягну до кінця дня.

Раптом із гучномовця долинув голос: «Персі Джек-соне, будь ласка, підійдіть до кабінету психоконсультантки».

Принаймні мене тут іще не знають. І це добре: ніхто не зиркав на мене й не сміявся. Тож я невимушено розвернувся й попрямував до адміністративного крила.

Альтернативна старша школа розташована в колишній початковій школі у Квінзі. А це означає дитячі парти й відсутність шафок, тож усі свої речі доводиться носити з класу в клас. У кожному коридорі я знаходив кумедні свідчення колишнього шкільного життя дітлахів: сліди пальців на стінах, наліпки з єдинорогами на вогнегасниках, що почасти відклеїлися, легкий примарний аромат фруктового соку та солодких крекерів.

АСШ бере всіх, хто хоче закінчити старші класи. І байдуже, чи ти повернувся з виховної колонії, чи мав проблеми з навчанням, чи виявився безталанним напівбогом. Окрім того, це єдина школа в Нью-Йорку, яка погодилася взяти мене до випускного класу й допомогла закрити всі заліки з предметів, що я пропустив.

Але з іншого боку, тут є команда з плавання і басейн олімпійського розміру (незрозуміло навіщо), тому мій вітчим, Пол Блофіс, вирішив, що ця школа має мені підійти. Я пообіцяв йому спробувати.

Так само пообіцяв своїй дівчині — Аннабет. Ось наша угода: я закінчую старшу школу й ми разом вступаємо до університету. Тож мені не хочеться її розчарувати. Думка про те, що вона поїде до Каліфорнії без мене, ночами не давала нормально заснути...

Я відшукав кабінет психоконсультантки. Здається, раніше тут був шкільний лазарет: на стіні висіла картина із сумною фіолетовою жабою, що тримала в пащі термометр.

— О, містере Джексоне! Заходьте!

Вийшовши з-за столу, психоконсультантка простягнула мені руку. Потім збагнула, що я тримаю близько тисячі кілограмів підручників, і мовила:

— Просто покладіть їх куди-небудь і сідайте, будь ласка!

Вона вказала на синій пластиковий стільчик, занижений для мене. Коли я сів, мої очі опинилися на рівні з банкою «Джоллі Ранчер»*, що стояла на столі.

— Ну що! — Психоконсультантка подивилася на мене зі свого комфортного крісла для дорослих. Через товстелезні окуляри її очі трохи сльозилися. Ще я зрозумів, що її сиве, дивно закручене волосся нагадує мені берег, усіяний устрицями. — Як справи?

— Стілець дещо занижений.

— Я маю на увазі ваші справи в школі.

— Ну, минуло лише два уроки...

— Ви вже почали заповнювати документи для вступу до університету?

— Я ж тільки-но прийшов.

— Саме так! Треба поспішати!

Я зиркнув на хвору жабу, яка здавалася такою самою нещасною, як і я.

— Послухайте, місіс...

— О, звіть мене просто Евдорою, — бадьоро попрохала вона. — А тепер погляньмо на брошури.

* Американський бренд цукерок.

Психоконсультантка взялася нишпорити в шухляді.

— Політехнічний. Бостонський. Нью-Йоркський. Аризонський. Флоридський. Ні, ні, ні.

Хотілося її зупинити. У скронях загуло. Мій РДУГ нагадував про себе, гупаючи під шкірою, наче більярдні кулі. Ні, сьогодні мені не до брошурок.

— Пані, я ціную вашу допомогу, — мовив я. — Але, правду кажучи, я вже маю план. Мені лиш потрібно закінчити цей рік...

— Авжеж, Новоримський університет! — вигукнула Евдора, досі копирсаючись у шухляді. — Але в смертної психоконсультантки немає цієї брошури.

Я аж сіпнувся і нашорошив вуха. У горлі з'явився дивний присмак солоної води.

— Тобто — смертної?

Рука потягнулася до кишені, де лежала моя улюблена зброя: смертоносна кулькова ручка. Це не вперше, коли мені доводилося захищатися в школі. Для тебе це, можливо, стане сюрпризом, але чимало вчителів, директорів та інших шкільних кадрів насправді є чудовиськами. Хоча сюрприз цей, гадаю, не з приємних...

— Хто ви? — запитав я.

Псевдопсихоконсультантка випросталася й усмінулася:

— Я ж говорила — Евдора.

Я придивився до цієї Евдори. Її кучеряве волосся *насправді* всівали устриці. А сукня мерехтіла, мов шкірка медузи.

Дивна ця штука — чарівний туман. Навіть напівбоги, які постійно бачать надприродне, мусять зосереджуватися, щоби прорвати бар'єр між людським світом та божественним. Іншими словами, туман — це

пелена, що вкриває магічних створінь у полі твого зору й перетворює огрів* на пішоходів, а велетенського драгона — на потяг. (І вже повір, сідати в драгона, який вривається на станцію «Асторія-бульвар», ой як незручно.)

— Що ви зробили зі шкільною психоконсультанткою? — запитав я.

Евдора зневажливо махнула рукою:

— Тю, не переймайся за неї. Вона однаково не допомогла б тобі з Новоримським університетом. Власне, тому я тут!

Щось у її голосі змусило мене почуватися... не те щоб зовсім упевнено, але принаймні частково безпечно. Можливо, вона просто з'їла всіх попередніх психоконсультанток...

До того ж її присутність здавалася мені знайомою — поколювання в ніздрях, тиск у вухах, наче я занурився на тисячу метрів під воду. Раптом я збагнув, що вже зустрічав когось подібного до неї, років у дванадцять, на дні річки Міссісіпі.

— Ви — дух моря, — виснував я. — Нереїда.

Евдора хихикнула:

— Ну звісно, Персі. А ти думав, що я дріада**?

— То... вас прислав мій батько?

Нереїда звела брову, ніби почала непокоїтися, що я трохи недоумкуватий. Дивно, але я постійно ловлю на собі цей погляд.

— Так, дороженький. Посейдон. Твій батько. Мій бос. Що ж, брошуру я так і не знайшла, однак знаю,

* Огри — у кельтській міфології злі велетні-людожери.

** Дріади — у грецькій міфології покровительки дерев.

що для вступу до Новоримського університету потрібно виконати стандартні вимоги для смертних: надати результати іспитів, офіційні бали й актуальну психоосвітню оцінку. Із цим проблем не буде.

— Не буде?

Після всього, що я пережив, така заява здавалася дещо сумнівною.

— Але для вступу також потрібні, е-е... певні особливі вимоги.

Тепер смак морської води в роті відчувався куди гостріше.

— Які ще особливі вимоги?

— Хто-небудь розповідав тобі про божественні рекомендаційні листи?

Здавалося, вона дійсно хотіла, щоб відповідь була ствердною.

— Ні, — натомість заперечив я.

Евдора схопила банку цукерок і взялася її відкривати.

— Зрозуміло. Ну що ж. Тобі необхідно мати три листи. Від трьох різних богів. Але я впевнена, що для напівбога з такими талантами, як у тебе...

— Що?

Евдора аж здригнулася:

— Ну, або розглянемо кілька запасних варіантів. Наприклад, державний коледж Го-Го-Кус надзвичайно хороший!

— Та ви *знущаєтеся* з мене?!

Евдорине обличчя почало блищати. З її волосся, всіяного устрицями, стікали цівки морської води.

За хвилику мені стало шкода, що я розсердився. Адже це не її вина. Вона лишень намагається

допомогти, виконуючи наказ мого батька. А все ж я не очікував таких новин у понеділок вранці. Чи будь-коли взагалі.

Трохи перекипівши, я зронив:

— Вибачте. Просто... Мені дуже *потрібно* вступити до Новоримського університету. Я чимало зробив для богів за ці роки. Хіба я не можу просто відправити їм форму для заповнення рекомендаційного листа електронною поштою?..

Евдора насупилася. З її сукні стікала вода. Калюжа, що утворилася під стільцем, розтікалася зеленою кахляною підлогою, підступаючи дедалі ближче і ближче до моїх підручників.

Я зітхнув:

— Ех... *Знову* доведеться вирушати на якісь пошуки, чи не так?

— Ну, дороженький, вступ до університету — завше процес складний. Але на те тут я, щоб допомогти...

— Маю запитання, — мовив я. — Якщо *мій батько* справді хоче допомогти зі вступом, то чому він сам цього не пояснив, натомість прислав вас з усім розбиратися? Га?

— О. Ну, знаєш, він...

— Зайнятий, — закінчив я за неї.

Раптом в Евдориній зачісці щось задзижчало (мушля?), і вона різко підстрибнула. Може, у неї там вугор застряг абощо? За мить вона висмикнула із зачіски устрицю.

— Перепрошую. Мушу відповісти.

Евдора притулила мушлю до вуха.

— Слухаю... О так, сер! Я... Так, розумію. Звісно. Зараз.